

**Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία
ἔναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**
Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικὰ

- Α'. Βασικαὶ Ἐκκλησιολογικαὶ Ἀρχαὶ**
- Β'. Οἰκουμενισμός: Συγκρητιστικὴ Παναίρεσις**
- Γ'. Σεργιανισμός: Ἀλλοίωσις τῆς Κανονικότητος**
- Δ'. Ἡ λεγομένη ἐπίσημος Ὁρθοδοξία**
- Ε'. Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία**
- Ζ'. Ἡ Ἐπιστροφή εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν**
- Ζ'. Πρὸς σύγκλησιν Μεγάλῃς Συνόδου
τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**

Μάρτιος 2014

Κείμενον καταρτισθὲν ὑπὸ τῶν
Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
Ἑλλάδος – Ρουμανίας – Ρωσικῆς Διασπορᾶς

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Θέματα Δογματικά καὶ Κανονικά

Α'. Βασικαὶ Ἐκκλησιολογικαὶ Ἀρχαὶ

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος εἰκοστοῦ αἰῶνος ἀγωνίζεται στερεῶς καὶ ὁμολογιακῶς κατὰ τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ἐπίσης δὲ κατὰ τῆς προελθούσης ἐξ αὐτοῦ **Ἡμερολογιακῆς-Ἑορτολογικῆς Καινοτομίας**, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει κατὰ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ**, ὁ ὁποῖος καλλιεργῶν σταθερῶς καὶ μεθοδευμένως, ποικιλοτρόπως καὶ ἀντιευαγγελικῶς, εἰς ἐπίπεδον **Διαχριστιανικὸν καὶ Διαθρησκειακόν**, τὴν σχέσιν, συνύπαρξιν, ἀνάμειξιν καὶ συνεργασίαν Ἀληθείας καὶ πλάνης, Φωτὸς καὶ σκότους, Ἐκκλησίας καὶ αἰρέσεως, ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνάδειξιν μιᾶς **νέας ὀντότητας**, ἥτοι μιᾶς Κοινότητος ἄνευ ταυτότητος πίστεως, τοῦ λεγομένου *σώματος τῶν Πιστευόντων*.

* * *

Εἰς τὸν Ὁμολογιακὸν Ἀγῶνα Αὐτῆς, ἡ **Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία** ἐφήρμοσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποδέχεται καὶ ἐφαρμόζη τὰς ἐξῆς **Βασικὰς Ἀρχὰς** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας:

1. Τὸ κύριον κριτήριον διὰ τὴν ιδιότητα Μέλους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ «**Ὁρθὴ καὶ Σωτήριος τῆς Πίστεως Ὁμολογία**» (Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής), ἥτοι ἡ **Ἀληθής, Ἀκριβής καὶ Ἀκαινοτόμητος Ὁρθόδοξος Πίστις**, «ἐπὶ ταύτῃ» δὲ «τῇ πέτρᾳ» (**Ὁρθὴ Ὁμολογία**) ὁ Κύριος ἔχει οἰκοδομήσει τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

2. Τὸ κριτήριον τοῦτο ἰσχύει τόσον διὰ μεμονωμένα πρόσωπα-πιστοῦς, ὅσον καὶ δι' ὀλοκλήρους Τοπικὰς Ἐκκλησίας.

3. Ἡ **Καθολικότης** τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐν σχέσει πάντοτε μὲ τὴν **Μοναδικότητα**, τὴν **Ἀγιότητα** καὶ τὴν **Ἀποστολικότητα** Αὐτῆς, εἶναι **ποιοτικὸν** καὶ **ἐσωτερικόν**, ὄχι δὲ **ποσοτικόν** καὶ **ἐξωτερικόν** γνώρισμα Αὐτῆς· εἶναι ἡ θεμελιώδης Αὐτῆς ιδιότης, ἡ ὁποία ἐκφράζει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν **ἀκεραιότητα** καὶ τὴν **πληρότητα** τῆς ὑπ' Αὐτῆς κηρυττομένης Ἀληθείας, ἀνεξαρτήτως τῆς πληθυσμιακῆς καὶ γεωγραφικῆς διαστάσεως Αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν **γνησιότητα** καὶ **ὀλοκληρίαν** τῶν παρεχομένων μέσων πρὸς θεραπείαν καὶ θέωσιν τῆς πεσοῦσης ἀνθρωπίνης φύσεως.

4. Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης τῆς **Ὁρθῆς Ὁμολογίας** θεμελιώνεται ἡ **Μυστηριακὴ Κοινωνία** τῶν Πιστῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μεταξὺ ἀλλήλων, ὡς **τελείωσις** τῆς ὑφισταμένης ἐν τῇ πίστει **Ἐνότητος**, ὡς **σκοπὸς καὶ τέλος** καὶ ὄχι ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς **Ἐνότητος** αὐτῆς· δηλαδὴ **προηγείται ἡ Ἐνότης ἐν τῇ Ὁρθῇ Ὁμολογίᾳ καὶ ἔπεται ἡ Κοινωνία ἐν τοῖς Μυστηρίοις**.

5. Ἄπαντες οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, οἱ ἔχοντες **Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν**, προκειμένου νὰ ἀποτελοῦν ζῶντα Μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλουν νὰ διατελοῦν

ὁπωσδήποτε ἐν **Μυστηριακῇ Κοινωνίᾳ** μεταξύ ἀλλήλων, ἐφ' ὅσον **Κοινωνία Πίστεως** καὶ **Κοινωνία Μυστηρίων**, ἀλληλοπεριχωρούμενα ἐν τοῖς Πιστοῖς, πραγματώνουν καὶ ἀναδεικνύουν τὸ **Ἐνα καὶ Μοναδικὸν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ**.

6. Ἡ ἀσάλευτος ἐμμονὴ εἰς τὴν **Ὄρθην Ὁμολογίαν**, ὡς καὶ ἡ **ὑπεράσπισις** Αὐτῆς πάση θυσίᾳ, εἶναι θέμα **ὑψίστης σωτηριολογικῆς σημασίας**, διὰ τοῦτο δὲ οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν ὠμολόγησαν καὶ ὑπερασπίσθησαν γενναίως, ἐν λόγῳ, ἔργῳ καὶ αἵματι, τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν, πράττοντες τοῦτο ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ὑπάρξεως Αὐτῆς.

7. Ἄπαντες οἱ κηρύττοντες ἢ πράττοντες ἀντιθέτως πρὸς τὴν **Ὄρθην Ὁμολογίαν**, ὡς αἰρετικοί, χωρίζονται ἀπὸ τὴν **Ἀληθείαν τῆς Πίστεως** καὶ ἐκπίπτουν τῆς **Κοινωνίας** μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, εἴτε αὐτοὶ εἶναι μεμονωμένα πρόσωπα εἴτε Κοινότητες, ἔστω καὶ ἂν αὐταὶ συνεχίζουσιν λειτουργοῦσαι τυπικῶς-θεσμικῶς ὡς δῆθεν Ἐκκλησῖαι καὶ προσαγορεύωνται ὡς τοιαῦται:

- **«Οἱ μὴ τῆς Ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ καὶ τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον ἂν καὶ σφῶν αὐτῶν καταψεύδονται, ποιμένας καὶ ἀρχιποιμένας ἱερῶς ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι· μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθεία καὶ ἀκριβεία πίστεως χαρακτηρίζεσθαι»** (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς).

8. Ἡ παρεχομένη ἄνωθεν ἐκ τοῦ Πατρὸς, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι **Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως καὶ τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Μυστηρίων** εἶναι βεβαίως Χριστοκεντρικὴ καὶ Εὐχαριστιακὴ, βιοῦται δὲ ὡς **διαχρονικὴ σύνοδος καὶ συλλειτουργία ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ «σὺν πᾶσι τοῖς ἀγίοις»**, ἐφ' ὅσον ἔχει ὡς **ἐγγυητὴν** Αὐτῆς τὸν **Ὁρθόδοξον Ἐπίσκοπον**, ὄντα -θεία Χάριτι- **φορέα** τῆς **«Παραδόσεως τῆς Ἀληθείας»** (Ἅγιος Εἰρηναῖος Λουγδούνου).

9. Ἐκαστος **Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος**, ὡς «τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος» τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὡς **Πατὴρ** τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, ὡς **Διδάσκαλος** τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀληθείας καὶ ὡς **Διάκονος** τῆς Ἀγάπης ἐν Ἀληθείᾳ, εἶναι **εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ**, ὡς ἐκ τούτου δὲ **ἐνσαρκώνει, ἐκφράζει καὶ διασφαλίζει τὴν διαχρονικὴν Καθολικότητα** τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι τὴν **Ἐνότητα** Αὐτῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ταυτοχρόνως δὲ τὴν **Ἐνότητα** ἐν Χριστῷ μετὰ πασῶν τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ Ὅποιαὶ ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρξουν ὡς τὸ Ἐν Σῶμα Χριστοῦ.

- **«Τί δέ ἔστιν "ἐν σῶμα"; Οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοὶ καὶ ὄντες καὶ γενόμενοι καὶ ἐσόμενοι»** (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

10. Πᾶς Ἐπίσκοπος, κηρύττων «αἴρεσιν δημοσίᾳ» καὶ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» καὶ διδάσκων «ἕτερον εὐαγγέλιον παρ' ὃ παρελάβομεν» ἢ εὐρίσκεται εἰς **συγκρητιστικὴν κοινωνίαν μετ' ἀλλοδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους**, πράττων μάλιστα τοῦτο ἐπιμόνως καὶ συνεχῶς, καθίσταται **«ψευδεπίσκοπος»** καὶ **«ψευδοδιδάσκαλος»** (ἹΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας): οἱ δὲ κοινωνοῦντες μετ' αὐτοῦ Ἐπίσκοποι, ἀδιαφοροῦντες ἢ ἀνεχόμενοι ἢ ἀποδεχόμενοι τὸ φρόνημα καὶ τὰς πρακτικὰς αὐτοῦ ἐκφράσεις, **«συνόλλυνται»** (Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης), παύοντες οὕτω νὰ εἶναι **Κανονικοὶ καὶ Κοινωνικοὶ**, ἐφ' ὅσον ἡ **Καθολικότης** τῆς Ἐκκλησίας, ἡ **Ἐνότης** Αὐτῆς καὶ ἡ γνησίᾳ **Ἀποστολικῇ Διαδοχῇ**, ἐγγυώμεναι ἀσφαλῶς τὸ **Κανονικὸν καὶ Κοινωνικὸν τοῦ Ἐπισκόπου**, ἐδράζονται, ἀπορρέουν καὶ διασφαλίζονται ἀπὸ τὴν **«Ὄρθην καὶ Σωτήριον τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν»**.

B'. Οικουμενισμός: Συγκρητιστική Παναίρεσις

1. Ο Οικουμενισμός, ως θεολογική έννοια, ως ώργανωμένον κοινωνικόν κίνημα καὶ ως θρησκευτική πράξις, εἶναι καὶ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν αἴρεσιν τῶν αἰώνων καὶ τὴν **περιεκτικωτέραν παναίρεσιν**· αἴρεσιν ἐξ αἰρέσεων καὶ **παναίρεσιν ἐκ παναιρέσεων**· ἀμνήστευσιν πασῶν τῶν αἰρέσεων, **ὄντως καὶ ἀληθῶς Παναίρεσιν**· τὸν ὑπουλότερον ἀντίπαλον τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τὸν πλέον ἐπικίνδυνον ἐχθρὸν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τῶν συγκρητιστικῶν ὁρίων αὐτοῦ ἀδυνατοῦν νὰ ὑπάρξουν ἐν ἀρρήκτω **σωτηριολογικῇ ἐνότητι ἢ ἐν Χριστῷ Ἀλήθεια καὶ Ζωή**.

2. Ὁ Οἰκουμενισμὸς προέρχεται ἀπὸ τὸν προτεσταντικὸν κόσμον (ΙΘ' αἰ. κ.έ.) καὶ **καλλιεργῆ τὴν σχετικοποίησιν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας, Ζωῆς καὶ Σωτηρίας, ἀρνούμενος κατ' οὐσίαν τὴν Καθολικότητα καὶ Μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας**, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ κεῖται ἡ πεπλανημένη θεωρία περὶ «Ἀοράτου Ἐκκλησίας» μὲ ἀσαφῆ ὅρια, μέλη τῆς ὁποίας δῆθεν δύνανται νὰ ἀνήκουν εἰς διαφόρους «Ὁμολογίας», ὡς καὶ ἡ παραλλαγή ταύτης, ἥτοι ἡ λεγομένη «Θεωρία τῶν Κλάδων», κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ διάφοροι χριστιανικαὶ «Ὁμολογίαι» εἶναι δῆθεν κλάδοι τοῦ αὐτοῦ δένδρου τῆς Ἐκκλησίας, ἕκαστος δὲ κλάδος κατέχει μέρος τῆς Ἀληθείας καὶ οὕτω συναπαρτίζουν δῆθεν τὸ ὅλον τῆς Ἐκκλησίας.

3. Παρὰ τὴν ποικιλίαν τῶν θεωριῶν, τὰς ὁποίας παρήγαγεν ὁ Οἰκουμενισμὸς, ὁ **βασικὸς στόχος αὐτοῦ εἶναι ἡ καλλιέργεια μιᾶς συγκρητιστικῆς συνυπάρξεως καὶ συνεργασίας**, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω μιᾶς **συγχωνεύσεως** κατ' ἀρχὰς πασῶν τῶν χριστιανικῶν Κοινοτήτων (**Διαχριστιανικὸς Οἰκουμενισμὸς**), ἀκολούθως δὲ πασῶν τῶν θρησκείων (**Διαθρησκειακὸς Οἰκουμενισμὸς**), τοῦτ' ἔστιν (ἢ καλλιέργεια) μιᾶς ἀντι-ευαγγελικῆς διαδικασίας, ὁδηγούσης ἀφεύκτως εἰς τὴν ἀνάδειξιν ἐνὸς σώματος τῶν Πιστευόντων, μιᾶς τρόπον τινὰ **Πανθρησκείας**, ἢ ὁποία θὰ προλειάνη τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ πειρασμοῦ τῶν Ἐσχάτων, ἥτοι τῆς ἐποχῆς τοῦ **Ἀνόμου-Ἀντιχρίστου**.

4. Λόγω τοῦ συγκρητιστικοῦ αὐτοῦ χαρακτήρος, ὁ **Οἰκουμενισμὸς συγγενεῦει στενῶς πρὸς τὸν Ἐλευθεροτεκτονισμὸν (Μασωνίαν)**, ὁ ὁποῖος αὐτοδιαφημιζόμενος ὡς **ἀνεξίθρησκος, συγχρωτιστικὸς καὶ ἀνεκτικὸς ἐναντι τῶν αἰρέσεων καὶ θρησκείων**, ἔχει ἀναδειχθῆ ἐν τῇ πράξει εἰς **Θρησκείαν καὶ Ὑπερθρησκείαν, συμβάλλουσα ἀμέσως καὶ ἐμμέσως εἰς τὴν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Ὁράματος**, δηλαδὴ εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς **περιεκτικῆς βάσεως ἀπάντων τῶν Δογμάτων καὶ Θρησκείων**, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια θὰ ἔχη πλήρως σχετικοποιηθῆ καὶ ἐξισωθῆ μὲ πᾶσαν ἀνθρωπίνην καὶ δαιμονικὴν πλάνην καὶ δοξασίαν.

5. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἤρχισε νὰ προσβάλλῃ τὴν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν φθίνοντος τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, διὰ δὲ τοῦ Συνοδικοῦ Διαγγέλματος «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐν **ἔτει 1920**, ἀποτελοῦντος ὁμολογουμένως τὸν «**Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**», ἐκηρύχθη οὗτος «**γυμνῇ τῇ κεφαλῇ**», ἐφ' ὅσον χαρακτηρίζει τὰς αἰρέσεις τῆς Δύσεως καὶ ἀπανταχοῦ ὡς δῆθεν «**σεβασμίας Χριστιανικᾶς Ἐκκλησίας**», οὐχὶ πλέον «**ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας**», ἀλλ' ὡς «**συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ "συγκλη-**

ρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῶ“», προτείνων μάλιστα ὡς πρῶτον μέτρον ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τὴν χρῆσιν κοινοῦ ἡμερολογίου, πρὸς ταυτόχρονον συνεορτασμόν ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων.

6. Κατ’ ἐφαρμογὴν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Διαγγέλματος τούτου καὶ κατόπιν τῶν ἀντικανονικῶν Ἀποφάσεων τοῦ ἀντορθοδόξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 1923, **υἰοθετήθη κατ’ οὐσίαν τὸ λεγόμενον Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ὡς δῆθεν Διωρθωμένον Ἰουλιανόν**, καίτοι ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ἐν τῇ Δύσει (1582) **κατεκρίθη καὶ κατεδικάσθη** ὡς σοβαρὰ Παπικὴ Καινοτομία ὑπὸ τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων ἐν τῇ Ἀνατολῇ (1583, 1587, 1593), τῶν Ὁποίων αἱ ἀποφάσεις **ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι καὶ βαρύνουν** τοὺς ἐν **σχίσματι εὕρισκομένους Καινοτόμους**.

7. Ἡ **Ἡμερολογιακῆ-Εορτολογικὴ Καινοτομία**, εἰσαχθεῖσα ἐν ἔτει 1924 εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας, κατόπιν δὲ σταδιακῶς καὶ εἰς ἄλλας Τοπικὰς Ἐκκλησίας, **προσκορπεῖ εἰς τὴν Καθολικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας** καὶ κατὰ τὸν **τρόπον** τῆς ἐφαρμογῆς (μονομερῆ καὶ ἀντικανονικόν), ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν **σκοπὸν** αὐτῆς (οἰκουμενιστικὸν-συγκρητιστικόν), **προσβάλλουσα τοιουτοτρόπως διὰ πλήγματος δεινοῦ τὴν ἐξωτερικὴν ἔκφανσιν καὶ ἐκδήλωσιν τοῦ Ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀνά τὸν κόσμον**, πραγματοποιουμένην καὶ διὰ τοῦ ἐνιαίου **Ἡμερολογίου-Εορτολογίου**.

8. Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, **μέσω τοῦ ὑψίστου συνοδικοῦ κύρους Αὐτῆς**, ἔχει ἐκφράσει τὴν σταθερὰν καὶ ἀμετακίνητον βούλησιν Αὐτῆς, ὅπως ἐκδηλώνεται ἢ Ἐνότης Αὐτῆς **καὶ διὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ ὑφ’ ὄλων τῶν Χριστιανῶν τελέσεως τῆς μεγίστης τῶν Ἐορτῶν, ἤτοι τοῦ Ἁγίου Πάσχα**, καθορίσασα ὀριστικῶς εἰς τὴν Α’ Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν ἔτει 325 τὸ αἰώνιον **Κανόνιον τοῦ Πάσχα**, τὸν **Πασχάλιον Κανόνα**.

9. Ἡ Συνοδικὴ Πρᾶξις αὕτη, κατ’ οὐσίαν βαθύτατα **ἐκκλησιολογικὴ καὶ δογματικὴ**, προϋπέθετεν ὡς βάσιν τῶν λεγομένων **Διορισμῶν** τοῦ Ἁγίου Πάσχα τὴν Ἑαρινὴν Ἰσημερίαν, ἢ ὁποία ὡς σταθερὰ ἡμερομηνία **ἐκκλησιαστικῶς** θὰ ἦτο πλέον **θετῶς/συμβατικῶς ἢ 21η Μαρτίου** τοῦ ἐν χρῆσει τότε Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον τοιουτοτρόπως καθιερώθη ὡς **Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον** καὶ ὡς ἄξων τοῦ ἐνιαυσίου **Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου**, βάσει δὲ τούτου ἢ ἡμερολογιακὴ ἐναρμόνις τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν εὕρισκομένων εἰς διάφορα ἡμερολογιακὰ περιβάλλοντα, συνετελέσθη σταδιακῶς ἕως καὶ τοῦ ΣΤ’ αἰῶνος.

10. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς ἐν Νικαίᾳ Α’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου **ἐξέφρασαν θεοπνεύστως, ἀλλὰ καὶ προφητικῶς, τὸ ἀντι-συγκρητιστικὸν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας**: τὸ «μὴ μετ’ Ἰουδαίων συνεορτάζειν», κατ’ ἐπέκτασιν δὲ τὸ μὴ ἐπιδιώκειν μετὰ τῶν αἵρετικῶν **εορτάζειν, διησφάλιζε τὴν ἐξωτερικὴν-ὄρατὴν Ἐνότητα τοῦ Ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔθετε τὰ ὅρια μεταξὺ Ἀληθείας καὶ Αἰρέσεως**, ὅλως δηλαδὴ **ἀντιθέτως** πρὸς τὴν κατάκριτον Ἡμερολογιακὴν Μεταρρύθμισιν τοῦ 1924, ἢ ὁποία **ἀπέβλεπεν εἰς τὸ συνεορτάζειν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων τοῦ παναιρετικοῦ Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ, προκειμένου νὰ καταστῇ ὄρατὴ ἢ δῆθεν ὑπάρχουσα ἀόρατος ἐνότης μετ’ αὐτῶν καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας**.

11. Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταί, μάλιστα δὲ οἱ πλέον ἀκραῖοι ἐξ αὐτῶν,

ἔχοντες ὑποστῆ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τοῦ διαβρωτικοῦ Συγκρητισμοῦ, φρονοῦν ὅτι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει **δηθεν ἀπολέσει τὴν Καθολικότητα Αὐτῆς**, λόγῳ θεολογικῶν καὶ πολιτισμικῶν διαμαχῶν καὶ διαιρέσεων· προτείνουν δὲ καὶ ἐπιδιώκουν τὴν δηθεν ἀνασυγκρότησιν ταύτης, μέσῳ μιᾶς **συμβατικῆς ἐνώσεως** τῶν διεστώτων, ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν, ἡ ὁποία δηθεν θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν, ἄνευ βεβαίως κοινῆς Ὁμολογίας Πίστεως, **κατὰ τὰ πρότυπα προφανῶς τῆς Οὐνίας**· ἕτεροι, πλέον μετριοπαθεῖς Οἰκουμενισταί, ἀρκοῦνται εἰς τὴν συναρίθμησιν τῶν ἑτεροδόξων μετὰ τῶν ὀρθοδόξων, ὁμιλοῦντες «**ὑπὲρ τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος**», ὡς δηθεν εὐρισκομένων αὐτῶν (τῶν ἑτεροδόξων) ἐντὸς τῶν Ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, διότι **οὗτοι δὲν ταυτίζουν τὰ Χαρισματικὰ καὶ τὰ Κανονικὰ Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας**, ὡς ὑποστηρικταί τῆς «Διευρυμένης Ἐκκλησίας» ἢ τῆς «Ἐκκλησίας ἐν διευρυμένη ἢ εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ», ἐφ' ὅσον ἀνακαλύπτουν ἢ ἀναγνωρίζουν τὴν ὑπαρξιν «Ἐκκλησιῶν» καὶ «Θείας Χάριτος»/«Σωτηρίας» καὶ ἐκτὸς τῶν Ὁρίων τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (*ecclesia extra ecclesiam, extra muros*).

12. Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν εἰς τὸ λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» (1948 κ.έ.), ὡς καὶ εἰς ἑτέρους Οἰκουμενιστικὸς Ὁργανισμούς, ἀποτελεῖ μίαν ἐν τῇ πράξει ἄρνησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς πληρώματος τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας καὶ Σωτηρίας, ἐφ' ὅσον βασικὴ προϋπόθεσις ὀργανικῆς συμμετοχῆς εἰς τοιαῦτα Διομολογιακὰ Σώματα εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ ἔστω καὶ σιωπηλὴ ἄρνησις τῆς **ὑπάρξεως ἀύθεντικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καθολικότητος σήμερον**, ὡς καὶ ἡ αἴσθησις τῆς **ἀνάγκης ἀνα-συγκροτήσεως μιᾶς δηθεν ἀύθεντικῆς Καθολικότητος**, τοῦτ' ἔστι τῆς ἀνάγκης μιᾶς δηθεν ἐπανιδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας.

13. Εἰς τὴν βάσιν τῶν ἀντορθοδόξων καὶ πλήρως καινοφανῶν τούτων ἀντιλήψεων, εὐρίσκονται ἡ λεγομένη «Βαπτισματικὴ Θεολογία», ὁ Δογματικὸς Συγκρητισμὸς, ἡ κατάργησις τῶν «Ὁρίων» τῆς Ἐκκλησίας, ἡ αἴσθησις τῆς «Οἰκουμενικῆς Ἀδελφοσύνης», ἡ θεωρία τῶν «Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν», ἡ λεγομένη «Θεολογία τῶν Δύο Πνευμόνων», ἡ θεωρία τῆς «Μιᾶς καὶ Διηρημένης Ἐκκλησίας», ἡ «ὑπέρβασις τῆς παλαιᾶς αἰρεσιολογίας», ὡς καὶ ἄλλαι ποικίλαι κακοδοξίαι ἔχουσαι ὁδηγήσει σταδιακῶς τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὰς εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ἐκκλησιολογικῆς καὶ σωτηριολογικῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, **μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὴν συνοδικὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἑτεροδόξων Κοινοτήτων καὶ τῶν μυστηρίων αὐτῶν**, εἰς τὴν συμπροσευχὴν μετ' αὐτῶν καὶ δὴ εἰς ἐπίπεδον κορυφῶν, εἰς τὴν παροχὴν μυστηρίων εἰς αὐτούς, εἰς τὴν συνυπογραφὴν Κοινῶν Δηλώσεων καὶ Διακηρύξεων πρὸς κοινὴν δηθεν μαρτυρίαν μετ' αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν αἴσθησιν τοῦ χρέους τῆς **συνδιακονίας τοῦ κόσμου**, ὡς δηθεν συνυπευθύνων (Ὁρθοδοξίας καὶ Αἰρέσεως) διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ.

14. Μέσῳ πάντων τούτων, ἔχει διαστρεβλωθῆ πλήρως ἡ ἐννοία τῆς εὐαγγελικῆς Ἀγάπης, ἀσκουμένης ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ διὰ τῆς Ἀληθείας· ἔχει παγιωθῆ ἓνας βαθὺς καὶ ὀλονὲν ἐμβαθυνόμενος **συγκρητιστικὸς συγχρωτισμὸς**· τηρεῖται, ἐν ὀνόματι μιᾶς νενοθευμένης οἰκονομίας, **μία στάσις περιεκτικὴ καὶ περιχωρητικὴ ἐναντι τῆς ἑτεροδοξίας**· ἔχει προέλθει μία **ἄμεικτος μεΐξις**· καὶ ἔχει ἀναδυθῆ μία ὄντως ὑφισταμένη **ἔνωσις μετὰ τῶν πάσης προελεύσεως Οἰκου-**

μενιστῶν, ἐνὸς Σώματος Πιστευόντων, ὄχι βεβαίως ἐν τῇ Μοναδικῇ Ἀληθείᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει ἐνὸς νεφελώδους ἀνθρωπιστικοῦ ὁράματος, χωρὶς ἱεραποστολικὴν διάστασιν καὶ κλῆσιν τῶν πεπλανημένων εἰς Ἐπιστροφὴν ἐν Μετανοίᾳ εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Πατρὸς, τ.ἔ. εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Γ'. Σεργיאλισμός: Ἀλλοίωσις τῆς Κανονικότητος

1. Ἐν ἔτερον συγγενὲς πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν φαινόμενον καὶ κίνημα, ἔχον ἐπίσης ἐκκλησιολογικὴν διάστασιν, εἶναι ὁ λεγόμενος **Σεργיאλισμός**, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς πρωτοφανεῖς περιστάσεις τοῦ διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πρώτην Σοβιετικὴν Ἐνωσιν **παρέδωσε**, μέσῳ τοῦ πεπτωκότος καὶ συμβιβασθέντος ἀρχικῶς μητροπολίτου καὶ μετέπειτα πατριάρχου Μόσχας, Σεργίου Στραγκορόντσκυ (+ 1944), εἰς τοὺς ἀθέους καὶ θεομάχους Μπολσεβίκους ἓνα φαινομενικῶς ἄρτιον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανισμὸν, προκειμένου νὰ καταστή ὁυτός εἰς χεῖρας αὐτῶν ἄβουλον ὄργανον κατὰ τὴν ἀδυσώπητον αὐτῶν πολεμικὴν ἐναντίον Αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας ὡς φορέως τοῦ πληρώματος τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ.

2. Ὁ Σεργיאλισμὸς δὲν εἶναι μόνον σοβιετικὸν φαινόμενον, διότι ἐπληξε δεινῶς καὶ τὰς Τοπικὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ἔνθα ἐπεκράτησαν, μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον, ἀθεϊστικὰ καὶ ἀντιχριστιανικὰ κομμουνιστικὰ Καθεστῶτα.

3. Ἡ πεμπτουσία τοῦ Σεργיאλισμοῦ εἶναι ἡ υἰοθέτησις τῆς πλάνης ὅτι ἡ **ἐξαπάτησις** θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ δῆθεν ὡς μέσον διασώσεως τῆς Ἀληθείας, ἐπίσης δὲ ὅτι ἡ **συνεργασία** μετὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ διωκτῶν τῆς Ἐκκλησίας ἦτο δῆθεν ὁ τρόπος ἐπιβιώσεως Αὐτῆς· ἀλλ' ὅμως, ἐν τῇ πράξει συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον: οἱ **σεργιανισταὶ ἐπίσκοποι κατεστάθησαν ὄργανα τῶν ἀθέων Κομμουνιστῶν**, προκειμένου νὰ ἀσκοῦν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ σκοπὸν τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν Αὐτῆς ἐξασθένησιν, ἕως τῆς τελικῆς ἀποδομήσεως καὶ τοῦ ἐξαφανισμοῦ Αὐτῆς.

4. Εἰς τὸ ἐκκλησιολογικὸν πεδῖον, ὁ Σεργיאλισμὸς **διεστρέβλωσε πλήρως τὴν ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κανονικότητος**, ἐφ' ὅσον εἰς τὰ ὅρια τοῦ σεργιανισμοῦ, ἡ Κανονικότης ἦτο οὐσιαστικῶς ἀποκεκομμένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Ἀλήθειαν τῆς αὐθεντικῆς Κανονικῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, λαβοῦσα τοιοῦτοτρόπως μίαν **τυπικὴν προσαρμογὴν εἰς τὴν νομιμότητα**, δυναμένη νὰ χρησιμοποιηθῇ, προκειμένου νὰ δικαιολογήσῃ πᾶσαν ἀνομίαν τῆς διοικήσεως Ἱεραρχίας· ἐν τέλει δέ, ἡ τοιαύτη **κατ' ἐπίφασιν Κανονικότης** κατέστη μίᾳ **διοικητικῇ τεχνικῇ**, διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν σεργιανιστικὴν ἱεραρχίαν, ἀσχέτως τῆς κατευθύνσεως πρὸς τὴν ὁποίαν αὕτη ὠδήγει τοὺς πιστούς.

5. Μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῶν ἀντιχριστιανικῶν Καθεστώτων, περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἡ **βαρυτάτη ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπὴ τοῦ Σεργיאλισμοῦ**, ὑπὸ τὰς νέας συνθήκας τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, **διετηρήθη** ὡς κληρονομία τοῦ παρελθόντος καὶ συγχρόνως **μετεσχηματίσθη**.

6. Ὁ ἐκκλησιολογικὸς Σεργיאλισμὸς, ἔχων πρὸ πολλοῦ ἐνσωματώσει εἰς τὸ

ἐνδότερον αὐτοῦ εἶναι τὸ **κοσμικὸν πνεῦμα**, τὴν **ἀσυνειδησίαν**, τὴν **ἐξαπάτησιν** καὶ τὴν **παθολογικὴν δουλικότητα** ἔναντι τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, **συνεχίζει νὰ προδίδη τὴν Ἐκκλησίαν**, ὄχι πλέον ἐξ αἰτίας δῆθεν τοῦ φόβου τῶν ἀντιποίνων ἐκ μέρους τῶν ἀθέων Κρατούντων, ἀλλὰ χάριν ἰδιοτελῶν καὶ ἐγκοσμιοκρατικῶν κινήτρων, ὑπὸ τὸ πέπλον δὲ δῆθεν τῆς **Κανονικότητος**, **ἐκποιεῖ πλέον τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἐκκλησίας**, μὲ ἀντάλλαγμα τὸ κέρδος τῆς φιλίας μετὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, μεθ' ὅλων βεβαίως τῶν συναφῶν ὑλικῶν συμφερόντων καὶ τῆς περιόπτου κοινωνικῆς θέσεως.

7. Εἰς τὴν **μεταλλαγμένην** ταύτην μορφήν σήμερον, ὁ ἰὸς τοῦ **Σεργιανισμοῦ**, ὡς **νεο-Σεργιανισμὸς ἢ μετα-Σεργιανισμὸς**, ἀλλ' ἐπίσης καὶ μὲ ἄλλας πολιτειοκρατικὰς μορφάς, **προσβάλλει ἐν τινι βαθμῷ μέγα μέρος τῆς Ἱεραρχίας τῶν τοπικῶν ἐπισήμων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀνά τὸν κόσμον**, **συμβάλλων τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν προαγωγήν τοῦ ἐπίσης ἐγκοσμιοκρατικοῦ καὶ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, ὑπὸ τὴν σκέπην μιᾶς ψευδοῦς **Κανονικότητος**.

* * *

8. Οἱ ἔχοντες **ὕγιᾶ Δογματικὴν καὶ Κανονικὴν Συνείδησιν** εὐσεβεῖς, Κληρὸς καὶ Λαός, ἔναντι φαινομένων καὶ κινήσεων ἐχόντων **ἐκκλησιολογικὴν καὶ σωτηριολογικὴν σημασίαν**, ὡς ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ **Σεργιανισμὸς**, **ὀφείλουν νὰ τηρήσουν μίαν γνησίαν Πατερικὴν στάσιν**, ὅταν μάλιστα αὐτὰ ἐδραιώνωνται συστηματικῶς καὶ διαδίδωνται εὐρέως, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπιδιώκουν πάντοτε μίαν σαφῆ δογματικὴν ἔκφρασιν, ἀλλ' εἰσχωροῦν καὶ ἐνσπείρονται εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ ὑπουλον καὶ διαβρωτικὸν τρόπον, δηλαδὴ υἰοθετοῦνται ἐνεργῶς ἢ ἐπιτρέπονται παθητικῶς ὑφ' ὅλων τῶν Ἐπισκόπων μιᾶς ἢ περισσοτέρων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

9. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, **ἡ οὐσία τοῦ ἀγῶνος** ἐναντίον τῶν ἀντιευαγγελικῶν, ἀντορθοδόξων καὶ ἐκφυλιστικῶν αὐτῶν φαινομένων δὲν εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον **μία δυνητικὴ στάσις ἐν τῷ πλαισίῳ μιᾶς δῆθεν οἰκονομίας**, ἀλλ' **ἐπιβάλλεται πάραυτα ἡ παῦσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ τὴν Ἱεραρχίαν**, ἢ ὅποια εἰσάγει μάλιστα συνοδικῶς τὴν αἴρεσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἴτε κηρύττουσα αὐτήν, εἴτε συμβάλλουσα εἰς τὴν διάδοσιν αὐτῆς διὰ μέσου τῆς σιωπῆς, τῆς παθητικότητος ἢ τῆς ἀδιαφορίας (ἸΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας).

10. Ἡ **Ἀποτείχισις** ἀπὸ τοὺς ἐκπεσόντας ποιμένας, οἱ ὅποιοι χαρακτηρίζονται πλέον ὡς «**ψευδεπίσκοποι**» καὶ «**ψευδοδιδάσκαλοι**», ἀποτελεῖ **ἀναγκαιοτάτην ὑποχρέωσιν** τῶν γνησιῶν Ὀρθοδόξων ἐν καιρῷ αἵρέσεως, πρὸς διαφύλαξιν τῆς **Μοναδικότητος**, τῆς **Ἐνότητος** καὶ τῆς **Καθολικότητος** τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ὁμολογιακὴν **Μαρτυρίαν Πίστεως**, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἱεραποστολικὴν σωτήριον **Κλήσιν Μετανοίας** πρὸς τοὺς ἐκτρεπομένους καὶ τοὺς κοινωνοῦντας μετ' αὐτῶν.

Δ'. Ἡ λεγομένη ἐπίσημος Ὀρθοδοξία

1. Τὸ νόημα τοῦ ὅρου «**ἐπίσημος Ὀρθοδοξία**» εἶναι στενὰ συνδεδεμένον μὲ τοὺς ὅρους «**ἐπίσημος Ἐκκλησία**» καὶ «**ἐπίσημοι τοπικαὶ Ἐκκλησίαι**».

2. Ἡ «**ἐπίσημος Ὀρθοδοξία**» εἶναι τὸ **ἰδιαίτερον ἐκεῖνο ἰδεολόγημα τῶν λεγομένων ἐπισήμων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν**, τὸ ἀντιπροσωπεῦον μίαν Ὀρθοδοξίαν

όλονέν καί περισσότερον *χλιαράν* (βλ. Αποκ. γ' 16), ή όποία, διά τής έφαρμογής τών **Έκκλησιολογικῶν καί Κανονικῶν Καινοτομιῶν**, τών προβλεπομένων ἀπό τό προαναφερθέν Πατριαρχικόν Διάγγελμα τοῦ 1920, ώδηγήθη εἰς τήν **σταδιακήν ἀποξένωσιν αὐτῆς ἀπό τής αὐθεντικῆς Ὁρθοδοξίας**.

3. Τό 1924 ἐγένετο τό πρῶτον καί μέγα βῆμα πρὸς έφαρμογήν αὐτῆς τής **προσχεδιασμένης καί μεθοδευμένης ἀλλοτριώσεως ἀπό τήν γνησιότητα τής Ὁρθοδοξίας**, διά τής εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου εἰς τινάς Τοπικάς Ἐκκλησίας, αὐξηθείσας ἐν καιρῷ, ἕως σημείου ἀποδοχῆς εἰς περιπτώσεις τινάς ἀκόμη καί τοῦ Παπικοῦ Πασχαλίου, πρὸς καταφανῆ παραβίασιν τοῦ Ὁρου τῆς Α' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

4. «**Ἐπίσημος Ἐκκλησία**» εἶναι τό ὄνομα, τό όποῖον προσέδωσαν οἱ Ῥῶσοι πιστοί τών Κατακομβῶν εἰς τήν **κρατικήν Ἐκκλησίαν**, δηλαδή τήν ἀναγνωριζομένην καί ἐντελῶς ἐξαρτωμένην ἀπό τό ἄθεον Σοβιετικόν Καθεστῶς, τήν καί ἐξελιχθείσαν εἰς τό γνωστόν *σεργιανιστικόν καί οἰκουμενιστικόν Πατριαρχεῖον Μόσχας*.

5. Σήμερον, οἱ ὄροι «ἐπίσημος Ἐκκλησία» καί «ἐπίσημοι τοπικάι Ἐκκλησίαι», ἀναφέρονται εἰς τὰς γνωστάς ἱστορικῶς διαμεμορφωμένας Τοπικάς Ἐκκλησίας, τών όποίων ἡ **ιεραρχική Ἡγεσία ἀποδέχεται ἐπισήμως καί μετέχει συνοδικῶς εἰς τήν Οἰκουμενικήν Κίνησιν**, προωθεῖ, ἐπιτρέπει ἢ ἀνέχεται αὐτήν ὡς θεολογικήν ἔννοιαν καί ὡς θρησκευτικήν πρᾶξιν, καλύπτεται ὑπό τό πέπλον τῆς δῆθεν *Κανονικότητος*, ὡς ἐννοεῖ ταύτην ὁ *Σεργιανισμός*, υἰοθετεῖ δέ -ἀμέσως ἢ ἐμμέσως- καί πολλάς ἄλλας μορφάς τῆς ἀποστασίας ἀπό τήν Ὁρθοδοξίαν (βλ. διαβρωτικά φαινόμενα, ὡς τήν νόθευσιν τών Μυστηρίων καί δῆ τοῦ τύπου τοῦ Βαπτίσματος, λειτουργικάς μεταρρυθμίσεις ὑπό τό πρόσχημα τῆς «λειτουργικῆς ἀναγεννήσεως», τήν νεόκοπον «μεταπατερικήν θεολογίαν», τήν ἐπισήμως καί δῆ εἰς τὰς πανεπιστημιακάς θεολογικάς Σχολάς ἐπιτελουμένην βαθεῖαν διείσδυσιν τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τήν ἀπώλειαν τών ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων πρὸς *Διακήρυξιν Ἀγίων*, ποικίλας μορφάς ἐκκοσμικεύσεως καί ἀλλοιώσεως τοῦ αὐθεντικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἦθους, τήν υἰοθέτησιν μιᾶς ἀντιπατερικῆς ἐρμηνείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας κ.λπ.).

6. Ἄπασαι αἱ λεγόμεναι αὐταί ἐπίσημοι Ἐκκλησίαι ἔχουν πλέον **προσχωρήσει ἀποφασιστικῶς, σταθερῶς καί ἀμετανοήτως εἰς τήν διαδικασία τῆς συγκρητιστικῆς Ἀποστασίας**, *σεργιανιστικοῦ καί οἰκουμενιστικοῦ τύπου*, μίαν ἀντεκκλησιαστικήν καί ἀντικανονικήν διαδικασίαν, ἡ όποία ἔχει προωθηθῆ ἢ ἐπιτραπῆ **συνοδικῶς ἀπό τὰς Ἱεραρχίας αὐτῶν**, μετὰ τών όποίων ἡ **Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀδυνατεῖ νά ἔξη οἰανδήποτε προσευχητικήν, μυστηριακήν καί διοικητικήν κοινωσίαν**, συνεπῆς οὔσα πρὸς τὰς Ἐκκλησιολογικάς Ἀρχάς Αὐτῆς ἔναντι τών «ψευδεπισκόπων» καί «ψευδοδιδασκάλων».

Ε'. Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία

1. Ἡ **Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία** περιλαμβάνει εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς καί συνενώνει ἐν τῷ Πατρὶ, διά τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, τήν μεγάλην ἐκείνην μερίδα τοῦ εὐσεβοῦς Κλήρου καί Λαοῦ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ όποία ἀντέδρασε **σθεναρῶς εἰς τήν διακήρυξιν τῆς ἐκκλησιοκτόνου αἰρέσεως τοῦ**

Οικουμενισμού καὶ τὰς ἀμέσους πρακτικὰς ἐφαρμογὰς αὐτοῦ, ὡς καὶ τοῦ **ἐκκλησιομάχου Σεργיאτισμοῦ, διακόψασα πᾶσαν κοινωνίαν** μετὰ τῶν Καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν, ὡς καὶ τῶν Σεργיאτιστῶν.

2. Οἱ ἐν Ῥωσίᾳ πιστοὶ τηρηταὶ τῆς Παρακαταθήκης τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Τύχωνος (+1925), δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν καθεστωτικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Σεργיאτισμὸν (1927 ἔ.), προτιμήσαντες μέρος μὲν ἐξ αὐτῶν νὰ ὑποστῇ διωγμοὺς καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς **Κατακόμβας**, ἀναδειξαν οὕτω Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως, μέρος δὲ ἕτερον ἐξεληθὼν τῆς Ῥωσίας, συνεκροτήθη ἐκκλησιαστικῶς-διοικητικῶς εἰς τὴν **Διασποράν**, ἀναδειξαν ἐπίσης λαμπρὰς Ὁμολογιακὰς καὶ Ἁγίας Μορφὰς, παγκοσμίου μάλιστα φήμης καὶ περιωπῆς.

3. Ἐν Ἑλλάδι, ἐν Ῥουμανίᾳ, ἐν Κύπρῳ, ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ἄλλαχού, συμπαγεῖς πληθυσμοὶ ἀπέρριψαν τὴν **Ἡμερολογιακὴν-Ἑορτολογικὴν Καινοτομίαν τοῦ 1924** καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, προτιμήσαντες ὡσαύτως τὰς διώξεις καὶ ἀναδειξαντες **Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως**, προκειμένου νὰ φανοῦν συνεπεῖς εἰς τὰς ἱεράς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ δὲ ἐντυπωσιακῶν καὶ θαυμαστῶν Θεοσημειῶν, ὡς τῆς ἐμφανείας τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐν Ἀθήναις (14.9.1925), ὁ Κύριος ἡμῶν ἐνεθάρρυνε καὶ ἐπεβράβευε τὸν κατὰ Θεὸν ζῆλον τῶν γνησίων Αὐτοῦ τέκνων.

4. Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Καινοτομίας τοῦ 1924 εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἐμμενάντες εἰς τὰς **Πατρῶας Παραδόσεις** ἤρχισαν χρησιμοποιοῦντες τὴν ὀνομασίαν «Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί», τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραξαν καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῶν Κατακομβῶν τῆς Ῥωσίας, οἱ λεγόμενοι *Τυχωνῖται*.

5. Κατὰ τόπους ὅμως καὶ κατὰ διαστήματα ἔχουν χρησιμοποιηθῆ καὶ ἕτεροι **ποικίλοι ὀνομασίαι** διὰ τοὺς ἀπορρίψαντας μὲν τὴν Καινοτομίαν τοῦ 1924 καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ **εὐρισκομένους** πάντοτε ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ γνησίου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καὶ εὐαγγελικοῦ ἠθους, ὡς καὶ τῆς **νομίμου καὶ κανονικῆς τάξεως**, καὶ ἔχοντας γνησίαν καὶ ἀδιάκοπον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, οἱ ὅποιοι **βεβαίως συγκροτοῦν ἐν τῷ συνόλω αὐτῶν τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν**, ἣτις ἀποτελεῖ, μετὰ τὴν συνεχῶς καὶ μεγαλυτέραν ἀπομάκρυνσιν τῶν Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀληθείας, τὴν **αὐθεντικὴν συνέχειαν** τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν σύγχρονον ἡμῶν ἐποχὴν.

6. Ἡ δογματικῶς ἀναγκαία **Ἐπισκοπικὴ Δομὴ**, πρὸς συγκρότησιν καὶ συνέχειαν τῶν κατὰ τόπους **Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν**, ἐξησφαλίσθη, χάριτι Θεοῦ, εἴτε διὰ προσχωρήσεως ἐκ τῆς Καινοτομίας Ἀρχιερέων εἰς Αὐτάς, κατόπιν βεβαίως Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, εἴτε διὰ χειροτονίας Ἐπισκόπων ἐκ **Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς** ἐν τῇ Διασπορᾷ, ἐχούσης ἀναμφισβήτητον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ **Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ ἡ Κανονικότης τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀποδεδειγμένη καὶ βεβαιουμένη, ἀπρόσβλητος καὶ ἀναντίρρητος, θεοσημείαις δὲ ἐπικεκυρωμένη.**

Σ'. Ἡ Ἐπιστροφή εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν

1. Εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν μετανοούντων αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, αἱ Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀκριβείας, ἐφήρμοσαν κατὰ καιροῦς καὶ τὴν λεγομένην ἀρχὴν τῆς Οἰκονομίας, μίαν δηλαδὴ Κανονικὴν καὶ Ποιμαντικὴν πράξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεταί **πρόσκαιρος ἀπόκλισις** ἀπὸ τοῦ γραμματοῦ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἄνευ παραβίασεως τοῦ πνεύματος Αὐτῶν.

2. Ἐν τούτοις, ἡ Οἰκονομία δὲν δύναται ποτὲ βεβαίως καὶ εἰς οὐδεμίαν περιπτώσιν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀμνήστευσιν οἰασδήποτε ἁμαρτίας ἢ οἰουδήποτε συμβιβασμοῦ σχετικῶς μὲ τὴν «**Ὁρθὴν καὶ Σωτήριον τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν**», ἐφ' ὅσον ἡ Οἰκονομία ἀποβλέπει καθαρῶς καὶ μοναδικῶς, ἐν πνεύματι φιλανθρώπου συγκαταβάσεως, εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῆς σωτηρίας ψυχῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν.

3. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Οἰκονομίας κατὰ τὴν εἰσδοχὴν τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν εἰς Ἐκκλησιαστικὴν Κοινωνίαν, οὐδόλως σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἐγκυρότητα καὶ τὸ ὑπαρκτὸν τῶν μυστηρίων αὐτῶν, τῶν τελεσθέντων ἐκτὸς τῶν Κανονικῶν καὶ Χαρισματικῶν Ὁρίων Αὐτῆς.

4. Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀνεγνώρισεν ἀπολύτως καὶ ἐξ ἀποστάσεως, οὔτε κατ' Ἀκριβείαν, οὔτε κατ' Οἰκονομίαν, τὰ ἐκτὸς Αὐτῆς τελούμενα μυστήρια, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ οἱ τελοῦντες ἢ οἱ μετέχοντες τῶν μυστηρίων τούτων παραμένουν ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἰδίας αὐτῶν αἰρετικῆς ἢ σχισματικῆς Κοινότητος.

5. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Οἰκονομίας ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον κατὰ τὴν εἰσδοχὴν ἐν μετανοίᾳ τῶν ἐκτὸς Αὐτῆς, μεμονωμένων προσώπων ἢ Κοινοτήτων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται μὲν μόνον τὸν τύπον τοῦ ἐξ αἰρετικῶν ἢ σχισματικῶν μυστηρίου, ἐὰν βεβαίως οὗτος ἔχη τηρηθῆ ἀνόθευτος, εἰδικῶς μάλιστα ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάπτισμα, ζωοποιεῖ δὲ τοῦτον τὸν τύπον διὰ τῆς ἐνυπαρχούσης εἰς Αὐτὴν Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέσῳ τῶν φορέων τῆς ἐν Ἀληθείᾳ Χριστοῦ πληρότητος Αὐτῆς, ἥτοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων.

* * *

6. Εἰδικώτερον περὶ τῶν Μυστηρίων τῶν τελουμένων εἰς τὰς λεγομένας ἐπισήμους ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν διαβεβαιοῖ περὶ τοῦ κύρους αὐτῶν, οὔτε καὶ περὶ τῆς σωτηριολογικῆς ἀποτελεσματικότητος τούτων, ἰδίως εἰς ὅσους κοινωνοῦν «ἐν γνώσει» μετὰ τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς καὶ τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν Αὕτη δὲν ἐπαναλαμβάνῃ ὅπωςδήποτε τὸν τύπον αὐτῶν εἰς τοὺς ἐν μετανοίᾳ εἰσερχομένους εἰς κοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, ἐν ᾧ μάλιστα τῆς συγκλήσεως μιᾶς Μεγάλης Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, εἰς ἐπισφράγισιν τῶν ἤδη γενομένων εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον.

7. Εἶναι βέβαιον πάντως ὅτι, ὅταν πλήττεται ἡ καθαρότης τοῦ Δόγματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐξασθενῇ ὁ ἀρραγῆς σύνδεσμος Ὁμολογίας-Καθολικότητος-Κοινωνίας ἢ καὶ διαρρηγνύεται ἐντελῶς, τότε αἱ μυστηριολογικαὶ καὶ σωτηριολογικαὶ συνέπειαι εἶναι σοβαρώταται καὶ βαρύτεραι, προβλεπόμεναι σαφῶς ἀπὸ τὴν Ἀποστολικήν, Πατερικὴν καὶ Συνοδικὴν Παράδοσιν.

8. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος, ἂν καὶ τάσσεται ὑπὲρ τῆς Ἀκριβείας, ἀποδέχεται ὅμως καὶ τὴν χρῆσιν τῆς Οἰκονομίας ἐναντι αἰρετικῶν καὶ

σχισματικῶν τινων (Ἱερὸς Κανὼν Α'), εἶναι σημαντικὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει καθιερώσει καὶ συνοδικῶς τὴν χρῆσιν καὶ τῆς Οἰκονομίας εἰς «τοὺς προστιθεμένους τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων», ὡς ἐμφαίνεται μάλιστα εἰς τὸν περίφημον 95ον Κανόνα τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Πενθέκτης Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται δεκτοὶ ποικιλοτρόπως διάφοροι σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοί, εἴτε μόνον διὰ Μετανοίας, Λιβέλλου καὶ Ὁμολογίας, ὡς οἱ καταδεδικασμένοι πρὸ αἰῶνων Νεστοριανοὶ καὶ Μονοφυσιῖται, εἴτε διὰ Χρίσματος, εἴτε διὰ Βαπτίσματος.

9. Ἐν γνώσει πάντων τῶν ἀνωτέρω, ὡς καὶ τῶν ἰδιαιτέρων καταστάσεων εἰς ἐκάστην Τοπικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ Γνησίᾳ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει μετὰ ἰδιαιτέρας προσοχῆς ὅσους Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς ἐκ τῶν λεγομένων ἐπισήμων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς κοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, φροντίζουσα -κατὰ τὴν ἀσκησιν ὑπ' Αὐτῆς τῆς ποιμαντικῆς προνοίας δι' αὐτοὺς- διὰ τὸ λίαν οὐσιῶδες, ἥτοι νὰ προβοῦν οὗτοι εἰς τὴν ἐπιλογὴν αὐτῶν ἐλευθέρως, συνειδητῶς καὶ ὑπευθύνως.

10. Κατὰ γενικὸν κανόνα, οἱ μὲν Μοναχοὶ καὶ οἱ Λαϊκοὶ ἐκ τούτων, οἱ ἔχοντες βεβαίως βαπτισθῆ κατὰ τὸν ὀρθόδοξον τύπον, γίνονται δεκτοὶ εἰς Κοινωνίαν διὰ Χρίσματος, μέσῳ μιᾶς εἰδικῆς Τάξεως, συνδεδεμένης πάντοτε πρὸς τὸ Μυστήριον τῆς ἱεραῆς Ἐξομολογήσεως, οἱ δὲ Κληρικοὶ ὑποβάλλουν γραπτὴν αἴτησιν καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη ἐγκριθῆ, γίνονται δεκτοὶ εἰς Κοινωνίαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς καὶ διὰ μιᾶς εἰδικῆς Τάξεως Χειροθεσίας, συντεταγμένης πρὸς τοῦτο, εἰδικῶς διὰ τοιαύτας περιπτώσεις.

11. Εἶναι κατανοητόν, ὅτι ἀναλόγως τῶν κατὰ τόπους καὶ κατὰ περιπτώσιν ἰδιομορφιῶν, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἐπιεικεστέρας ἢ αὐστηροτέρας Τάξεως, ἀποφαίνεται ὁ ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισθέντων συνοδικῶς κριτηρίων ἢ ἡ ἀρμοδία Σύνοδος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ Καρχηδόνης:

• «Εἰς τὸ θέμα τοῦτο οὐδένα ἐξαναγκάζομεν οὐδὲ ἐπιβάλλομεν νόμον, ἐφ' ὅσον ἕκαστος Ἱεράρχης ἔχει τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔχη δὲ νὰ ἀπολογηθῆ διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου».

12. Μία Μείζων Γενικὴ Σύνοδος, πανορθόδοξου κύρους, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ θεσπίσῃ τὰ γενικὰ κριτήρια καὶ τὰς προϋποθέσεις, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἀσκήται ἡ πρακτικὴ τῆς εἰσδοχῆς τῶν ἐπιστρεφόντων ἐκ διαφόρων νεοφανῶν σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν Κοινοτήτων εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Z'. Πρὸς σύγκλησιν Μεγάλης Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

1. Κατὰ τὸν παρελθόντα εἰκοστὸν αἰῶνα, γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς προέβησαν τοπικῶς, ὅτε τοῦτο ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ, εἰς συνοδικὰς καταδικὰς τόσον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅσον καὶ τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ (Μασωνίας).

2. Ἐνδεικτικῶς, ἀναφέρονται αἱ καταδικαὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῆς Ῥωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ ἐν ἔτει 1983, ὡς καὶ ἀπὸ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν ἔτει 1998· ἐπίσης, ἡ

καταδίκη του Σεργιανισμού από την Ἐκκλησίαν τῶν Κατακομβῶν ἐν Ῥωσία, ὡς καὶ ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ῥωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Διασπορᾷ κατὰ διαφόρους καιροὺς, τέλος δὲ καὶ ἡ **καταδίκη τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ (Μασωνίας)** ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ἐν ἔτει 1988.

3. Αἱ Συνοδικαὶ αὐταὶ ἐπικρίσεις, ἰδίως μάλιστα τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀποτελοῦν **σημαντικοὺς σταθμοὺς πρὸς τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν**, διὰ τὴν σύγκλησιν μιᾶς Γενικῆς Συνόδου **Γνησίων Ὁρθοδόξων**, ἣτις θὰ ἀποφανθῆ μετ' ἠύξημένου κύρους περὶ τῆς **Ἡμερολογιακῆς-Ἐορτολογικῆς Καινοτομίας** καὶ τοῦ ἀντι-ευαγγελικοῦ καὶ συγκρητιστικοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

4. Τὸ ἀναγκαῖον σήμερον εἶναι, ἐπὶ τῇ **βάσει τῆς κοινῆς καὶ Ὁρθῆς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως**, ἡ ἔνωσις εἰς ἓν κοινὸν Σῶμα πασῶν τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, προκειμένου νὰ δημιουργηθοῦν αἱ προϋποθέσεις πρὸς συγκρότησιν/σύγκλησιν **Μείζονος Γενικῆς Συνόδου Αὐτῶν**, πανορθοδόξου ἐμβελείας καὶ κύρους, διὰ τὴν δραστικὴν **ἀντιμετώπισιν** τῆς αἰρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ὡς καὶ τοῦ ποικιλομόρφου **Συγκρητισμοῦ**, ἐπίσης δὲ καὶ διὰ τὴν **ἐπίλυσιν** ποικίλων προβλημάτων καὶ ζητημάτων **πρακτικῆς καὶ ποιμαντικῆς φύσεως**, ἅτινα ἀπορρέουν ἐκ τούτων καὶ ἀπασχολοῦν τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, ἀλλὰ καὶ τῶν πιστῶν εἰδικῶς, ὥστε νὰ διασφαλισθῇ ὁ σύνδεσμος τῆς ἐν Χριστῷ Εἰρήνης καὶ Ἀγάπης.

5. Ἡ ἀνάγκη αὕτη καθίσταται κατανοητὴ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, ὡς τὸ πραγματικὸν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὡς ἐκ τῆς φύσεως Αὐτῆς **Καθολικὴ** ἐν τῇ πληρότητι τῆς Ἀληθείας, τῆς Χάριτος καὶ τῆς Σωτηρίας, **ἀποφαίνεται δὲ Συνοδικῶς διὰ τῶν Ἐπισκόπων Αὐτῆς** ἔναντι ἑτεροδιδασκαλιῶν καὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν **παγκοσμίου σκανδάλου**· ὡς ἐκ τούτου, **ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν διατύπωσιν** τῶν Ἀληθειῶν τῆς Πίστεως, πρὸς ὀριοθέτησιν τῆς Ἀληθείας ἔναντι τοῦ ψεύδους, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν **στηλίτευσιν καὶ καταδίκην** τῆς πλάνης καὶ τῆς φθορᾶς ἐκ τῆς αἰρέσεως καὶ τῶν αἰρετικῶν, διὰ τὴν προστασίαν τοῦ Ποιμνίου, **διαπιστώνουσα καὶ διακηρύττουσα τὴν ἤδη ὑφισταμένην ἔκπτωσιν τῶν αἰρετικῶν**.

6. Οὕτως, ἐν Συνόδῳ **Μεγάλῃ καὶ Γενικῇ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**, δέον ὅπως διακηρυχθῆ πάσῃ τῇ κτίσει, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἢ ἐν ἡμῖν **Μοναδικὴ Ἐλπίς**, ὡς μόνη διέξοδος ἐξ ὅλων τῶν ἀδιεξόδων «διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν», ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ **πλήρης καὶ ὀριστικὴ ἀντίθεσις**, ὡς **ἀλληλο-ἀποκλειομένων, Ὁρθοδοξίας καὶ Συγκρητισμοῦ, οἰκουμενιστικῆς καὶ σεργιανιστικῆς κατευθύνσεως**, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Θεομητορικαῖς, Ἀποστολικαῖς, καὶ Πατερικαῖς πρεσβείαις.

7. Εἴθε νὰ ἀξιωθῶμεν εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον, ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι καὶ ταῖς Ἁγίαις Συνόδοις, διαφυλάσσουμεν δὲ ἀκαινοτόμητον τὴν ἅπαξ **Παραδοθεῖσαν Πίστιν** εἰς ἡμᾶς, νὰ συνδιακηρύξωμεν μετὰ τοὺς Πατέρας τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1848:

«Κρατῶμεν τῆς Ὁμολογίας», ἣν παρελάβομεν ἄδολον..., ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου· ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν, κατελέγει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν. Ἀλλ' Αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφραγίζεται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὐξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἠντιναοῦν, καὶ

ὁ τολμῶν ἢ πράξει ἢ συμβουλευῆσαι ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ».

✠

Ἀρχῆς Χορηγῶ καὶ Τέλους,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
τῇ μιᾷ τῶν Πάντων Θεότητι,
ἔστω Δόξα· ἔστω Κράτος· ἔστω Τιμὴ·
νῦν καὶ αἰεί,
καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!